

[Statsministeren.]

gennem flere år været genstand for uenighed mellem os og skiftende amerikanske regeringer. Vi har ikke lagt skjul på denne uenighed og har ved flere lejligheder netop fremhævet det værdifulde i, at i den alliance, som vi deltager i, kan meningsforskelle selv i væsentlige spørgsmål bestå og komme til udtryk. Det behøver ikke at svække den fundamentale følelse af samhørighed baseret på fælles idealer og mål som f. eks. grundlaget for vort alliancefællesskab med USA.

Når jeg gav udtryk for lettelse over, at krigen nu er forbi, var det selvfølgelig først og fremmest med tanke på de lidelser, den har påført det vietnamesiske folk, men samtidig — og det mener jeg også er vigtigt — betyder krigens ophør jo, at vi kan lægge uenigheden med USA om denne sag bag os. Det burde vel også være unødvendigt udtrykkelig at bekræfte, at det er uberettiget at sætte spørgsmålstegn ved USAs troværdighed som allieret. Regeringens tillid til USAs evne og vilje til at overholde sine forpligtelser over for Europa er usvækket. Udviklingen i Vietnam vil åbne muligheder for en ny tillidsfuld fase i samarbejdet i NATO og på anden måde mellem USA og Europa.

Må jeg til slut fremhæve, selv om også det er en selvfølge, at når jeg forleden morgen brugte det udtryk, at USAs udenrigspolitik var snæver og konservativt inspireret, var også dette møntet på den tilsyneladende manglende forståelse for de folkelige rørelser i Sydøstasien, som amerikanske regeringers Vietnampolitik var udtryk for.

Når jeg har sagt det, vil jeg også gerne sige, at vi har ofte i denne og i vor foregående regeringsperiode udtrykt vor respekt og tilfredshed, hvad angår den amerikanske udenrigspolitik's hovedelementer. Navnlig vil jeg gerne understrege den afspændingspolitik i forhold til Sovjetunionen og i forhold til Kina, som i den nuværende amerikanske udenrigsministers tid er blevet fulgt, og som også har givet betydningsfulde resultater.

Vi bør nu, som også præsident Ford har udtrykt det for nylig, se frem og samle os om den opgave, som ligger lige for, nemlig først og fremmest at bidrage til afhjælpning af nøden i Vietnam og så tage del i genopbygningen af landet.

Udenrigsministeren (*K. B. Andersen*):

Jeg skal forsøge i disse bemærkninger til de synspunkter, der er fremsat af de forskellige ordførere, ikke at gå ind på en lang række enkeltheder. De tidsmæssige rammer for en debat af denne art er jo sådan, at det kunne være vanskeligt for ordførerne at svare på dem i anden omgang. Der er også den ekstra grund til ikke at gøre det, at der har ofte nok både i dette og i andre parlamenter været ført nok så hårde, nok så frontagtige debatter om dette emne, og jeg skal i hvert tilfælde prøve på ikke i særlig høj grad og forhåbentlig slet ikke at bidrage til noget sådant i dag.

Hr. Lasse Budtz kom ind på spørgsmålet om anerkendelse af PRG, og det gjorde hr. Steen Folke også, ja, flere var inde på det, men det var navnlig de to talere. Jeg vil gerne gøre opmærksom på i den forbindelse, at i det, jeg ved ikke, om jeg må sige tillæg til den redegørelse, jeg gav forleden dag, som alle ordførerne skulle være i besiddelse af — det har i hvert fald været vores bestræbelse, at man fik det inden debatten her, som det også var lovet — har jeg beskæftiget mig ret udførligt med spørgsmålet om anerkendelse af PRG og for så vidt også kontakten med regeringen i Cambodia. Det, som siges her — og jeg vil gerne have lov til at gentage det, fordi det er jo ikke alle medlemmerne, der har fået dette — i denne underretning til ordførerne om de sidste dages begivenheder, er, som også statsministeren og jeg har udtrykt det tidligere i disse dage, at det er i overensstemmelse med den danske anerkendelsespolitik vort ønske at opretholde normale diplomatiske forbindelser med den regering, der udøver kontrollen i Sydvietnam. Nogen særlig erklæring herom er derfor ikke nødvendig. Så snart regeringsforholdene i Sydvietnam er endeligt afklaret, hvilket må forventes at ville ske meget hurtigt, er det regeringens hensigt at tage de nødvendige skridt over for den nye regering.

Jeg mener, dette må være helt i overensstemmelse med den form for anerkendelsespolitik, som det daværende folketings 5 partier i 1973 enstemmigt sluttede op bag ved, og man kan altså for så vidt betragte dette, hvis man vil, som en erklæring om, hvorfor der ingen særlig erklæring udsendes. Det ville ligesom være i strid med den anerkendelsespolitik, vi dengang var enige om.